

Motion till riksdagen
2005/06:L340

av Mia Franzén m.fl. (fp)

Barnets rätt och förälders skyldighet

Motionen delad mellan flera utskott

1 Sammanfattning

Denna motion rör främst lagstiftning inom familjerättens område och på lagutskottets arbetsfält. Motionen syftar till en genomgripande förändring i liberal riktning av den lagstiftning som reglerar förhållandet mellan barn och föräldrar men där vi inte inriktar oss på rättvisa mellan föräldrarna utan på vad som är vist och rätt för barnet.

Fel! Okänt namn på

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om förbättrade och ökade kunskaper om barns varierande behov, barnpsykologi och informationsförmedling hos personalgrupper som har kontakt med föräldrar och barn i sin verksamhet, bl.a. familjerättspersonal och domstolspersonal.¹
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att se över hur domstolarna vid umgängestvister i dom skulle kunna utnyttja fler av de möjliga umgängesformer som finns tillgängliga.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att större individuell hänsyn till barnets ålder, behov och utveckling borde tas vid bedömningen i domstol och motiveras väl i domskälen.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att pröva behovet av en särskild barnbalk.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om behovet av förslag som kan säkra FN:s barnkonventions efterlevnad på ett mer naturligt sätt i den svenska myndighetsutövningen.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om målsättningen att färre mål skall behöva avgöras vid domstol när föräldrar tvistar om barnen.
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om en ny lag om rätt för barnet att få ett ombud för barnet som kan föra en från föräldrarna fristående talan för barnets rätt i domstol.
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om en utvidgad möjlighet för socialnämnden att ta initiativ till att domstol skall pröva ett mellan föräldrarna inbördes avtal om umgänge som i sig visar sig skadligt för barnen.
9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att låta utreda möjligheterna till att konflikthanteringsstöd eller samtal med en utomstående i syfte att värna barnens rätt till respektfulla närrelationer skall kunna erbjudas i fall av konflikt mellan t.ex. barnet närstående personer även utöver föräldrarna.
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om gemensam vårdnad och oenighet.
11. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att regeringen låter utreda frågorna om underhållsbidrag, understöd och barnbidrag vid växelvis boende.
12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att regeringen låter utreda frågan om talerätt i mål om faderskap.
13. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att regeringen låter se över gällande adoptionslagstiftning.
14. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att alla författningar som innehåller begreppen mor och far bör ändras till det könsneutrala ordet förälder.

Fel! Okänt namn på

15. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om att reglerna för beslut om gemensam vårdnad när föräldrarna är ogifta måste förenklas.
16. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om att reglerna för fastställande av faderskap när föräldrarna är ogifta måste förenklas.

¹ Yrkande 1 hänvisat till JuU.

Fel! Okänt namn på

3 Ett liberalt barnperspektiv

Varje barn är unikt med sina särskilda behov och förutsättningar. Barnets bästa varierar från individ till individ och när det gäller barnet är dess bästa avhängigt föräldrarnas förståelse för vad som blir bäst för just deras barn. Vuxenansvaret betyder att ta hänsyn till barnets särskilda behov och flexibelt anpassa sig till dessa.

3.1 Föräldraskapets värde och integritet

Lagstiftningen bör inkräkta så lite som möjligt på föräldrars och barns egen beslutanderätt. Föräldern, biologisk eller adoptiv, har ett stort ansvar att se till barnets bästa och denna relation bygger på förtroende. Det är förenat med stora svårigheter att i dag skapa en trygghet kring barnen och behålla den kontakt som krävs för fostran och en nära relation. Ansvaret för barnet är långtgående och med ansvaret måste följa en möjlighet att avgöra viktiga frågor för barnets räkning. Med alltför olika familjebildningar blir föräldrollen än viktigare och bör särskilt stärkas för barnens skull. Det är av stor betydelse att barnen får sin grundtrygghet av föräldern, därefter får barnet lättare att knyta an och ta till sig andra närrelationer som önskar det bästa för dem. Respekten för föräldrarna får inte av samhället eller kringvarande personer urholkas eftersom denna är basen för respekten för alla människor runt omkring, t.ex. förskolepersonalen, läraren, polisen, myndigheten och barnet självt.

3.2 Föräldrautbildningen

Bättre kunskap och hjälp att se till barnets bästa bör ingå i större utsträckning i föräldrautbildningen på Mödravårdscentralen, men sedan följas upp och kompletteras vid kontakter med BVC, socialtjänst inklusive familjerätt och vidare vid domstolsförfarande vid eventuell separation eller skilsmässa. Familjerådgivningen, som är frivillig, skulle även den kunna ta upp barnperspektivet i sitt viktiga arbete.

4 Gällande rätt

4.1 Vårnad

Den rättsliga vårnaden innebär en rätt och en skyldighet för vårdnadshavaren att sörja för barnets personliga omvårdnad och angelägenheter i övrigt och att ge det uppfostran (6 kap. 1 och 2 §§ FB). Denna skyldighet att tillgodose barnets behov innefattar även den faktiska vården, dvs. den dagliga omsorgen. Det är viktigt att komma ihåg att barnens behov kan vara både av materi-

ell och av psykisk art. Båda typerna av behov skall tillgodoses av vårdnadshavaren. Vårdnadshavaren har också ansvar för att barnet får tillsyn, tillfredsställande försörjning och utbildning (6 kap. 2 § FB andra stycket). Vårdnadshavaren har vidare enligt 23 kap. 6 § andra stycket brottbalken (BrB) en straffsanktionerad skyldighet att söka hindra barnet från att begå brott.

Enligt 6 § första stycket skall barnet behandlas med aktning för sin person och egenart och det får inte utsättas för kroppslig bestraffning eller annan kränkande behandling. Det uttryckliga förbudet mot barnaga infördes i lagstiftningen 1979.

4.2 Gemensam vårdnad

Har föräldrarna gemensam vårdnad om ett barn skall de tillsammans utöva den bestämmanderätt som följer av vårdnadens utövande enligt 6 kap. 13 § FB. Det krävs i teorin att föräldrarna fattar gemensamma beslut i frågor som rör vårdnaden om barnet. I praktiken fattas dock beslut i vardagliga frågor ofta av den förälder som för tillfället finns till hands.

I övrigt skall föräldrar med gemensam vårdnad besluta tillsammans i fråga om barnets angelägenheter. Till den dagliga omsorgen räknas frågor om t.ex. barnets mat, kläder, sovttider och om hur barnet skall tillbringa sin fritid. Lagstiftaren har dock sagt att en förälder inte ensam får fatta beslut av ingripande betydelse för barnets framtid om inte barnets bästa uppenbarligen kräver det (6 kap. 13 § andra stycket FB). Ett exempel på beslut av ingripande betydelse är utlandsvistelse under en längre tid.

4.3 Ensam vårdnad

Vid avgörande av vad som är det bästa för barnet skall särskild hänsyn tas till barnets behov av en nära och god kontakt med båda föräldrarna (6 kap. 2 a § andra stycket FB). I förarbetena betonades vikten av att avgöranden om vårdnad, boende och umgänge inte fattas utifrån schabloner utan grundas på omständigheter i det enskilda fallet.

Föräldrabalken utgår från att det är viktigt att barnet har kontakt med båda föräldrarna, men det innebär inte att det alltid är bäst för barnet att föräldrarna har gemensam vårdnad och att umgänge kommer till stånd med den förälder som barnet inte bor med. Det finns fall där en förälder kan anses olämplig som vårdnadshavare. Så kan vara fallet om föräldern har gjort sig skyldig till våld mot barnet eller den andra föräldern. Det kan också vara så att konflikten mellan föräldrarna är så svår och djup att det är omöjligt för dem att samarbeta i frågor som rör barnet. Ofta är det då bäst för barnet att en av föräldrarna är vårdnadshavare. Målet bör dock vara att föräldrarna har gemensam vårdnad i samtliga fall där den vårdnadsformen är bäst för barnet. I enlighet härmed bör reglerna för beslut om gemensam vårdnad förenklas när föräldrarna är ogifta.

Fel! Okänt namn på

I de fall där en förälder ensam har vårdnad om barnet får denne ensam besluta i de frågor som rör vårdnaden. Det finns ingen lagregel som inskränker denna bestämmanderätt. Den förälder som ensam har vårdnaden kan dock inte fatta beslut som innebär att barnets behov av umgänge med den andra föräldern åsidosätts. Ett sådant handlande som sker på ett otillbörligt sätt ses som umgängessabotage och kan leda till att verkställighetsåtgärder som vite och polishämtning blir nödvändiga. Det kan också leda till att en ny prövning görs angående vem av föräldrarna som är mest lämpad att utöva vårdnaden av barnet.

4.4 Boende

Bestämmelser om barnets boende finns i 6 kap. 14 a § FB. Avgörande för var barnet skall bo är vad som är bäst för barnet. Beslut om boende fattas av domstol eller genom avtal mellan föräldrarna. För att ett avtal om boende skall vara giltigt krävs att socialnämnden godkänner det. Paragrafen är bara tillämplig vid gemensam vårdnad.

Domstolen kan besluta att barnet skall vara bosatt hos den ena föräldern eller växelvis hos var och en av dem. Växelvis boende kan därmed beslutas mot en av parternas vilja om det alternativet är bäst för barnet.

Denna boendeform förutsätter att föräldrarna är lyhörda och flexibla för barnets skiftande behov och att föräldrarna bor förhållandevis nära varandra så att barnen inte behöver byta förskola, skola, kamrater och aktiviteter. Vårdnadskommittén har behandlat frågan och betänkandet är nu ute på remissbehandling.

4.5 Umgänge

Enligt 6 kap. 15 § FB skall barnet ha rätt till umgänge med en förälder som det inte bor tillsammans med. Vidare sägs i paragrafen att barnets föräldrar har ett gemensamt ansvar för att barnets behov av umgänge med den förälder som barnet inte bor med, så långt som möjligt tillgodoses. Den förälder som barnet bor med skall också lämna sådana uppgifter om barnet som kan främja umgänget om inte särskilda skäl talar emot det. Beslut om umgänge fattas av rätten efter vad som är bäst för barnet eller genom avtal mellan föräldrarna efter godkännande av socialnämnden.

Av förarbetena till lagstiftningen framgår att reglerna om umgänge i första hand är till för barnet. En förälder har inte någon absolut rätt till umgänge med sitt barn. Det synsättet är i linje med den grundläggande principen om barnets bästa.

5 En liberal modernisering av familjerätten

5.1 Ett tryggt umgänge och boende anpassat till det unika barnet

Med tanke på den forskning och kunskap som finns kring vad som generellt och speciellt kan anses vara barns bästa är det möjligt att en tydligare lagstiftning skulle vara eftersträvansvärt. Det är dock av stor vikt att denna lagstiftning inte blir så speciell att den äventyrar en individuell lösning för varje barn eller blir så generell att den blir meningslös och svårtolkad. Det finns dock anledning att pröva behovet av en särskild barnbalk som kan säkra FN:s barnkonventions efterlevnad på ett mer naturligt sätt i den svenska myndighetsutövningen.

Växelvis boende har blivit alltmer vanligt sedan detta blev möjligt. Det finns dock ett flertal alternativa umgängesformer som i dag inte används i tillräcklig utsträckning. Dagtidsumgänge och andra flexibla umgängesformer skulle kunna tillämpas mer, särskilt för de riktigt små barnen. Det är av stor vikt att domstolen gör en individuell prövning av vad som är bäst för barnet med hänsyn till dess ålder, kringförutsättningar och barnets utveckling. Domstolen bör också motivera sig väl i domskälen vilken bedömning man kommit fram till och varpå man grundar denna.

5.2 Ett ombud för barnet vid rättsliga tvister mellan föräldrarna

Barnen väljer inte sina föräldrar och än mindre kan de styra över sina föräldrars val. I dag finns föräldrabalken där vissa riktlinjer ställs upp för hur föräldrar bör ta hänsyn till barnens behov och samverka till så bra relationer till båda föräldrarna som möjligt vid en separation. Enligt lagen har barnet rätt till båda sina föräldrar men det är få som, när föräldrarna brister, bevakar denna rätt åt barnet.

De allra flesta föräldrar är vuxna det ansvar som föräldraskapet bär med sig och de allra flesta förstår också att barnets behov skall komma i första rummet. Lagen måste på ett bättre sätt bevaka de barns rätt som hamnar i kläm utav föräldrarnas, den ene eller bådadas, bristande hänsyn till barnens behov.

5.3 Ett ombud för barnet inte föräldrarnas verktyg

Varje separation är uppsplitande oavsett hur överens man var om separationen. Även om skilsmässor har blivit vanligare genom åren innebär det inte att någon hunnit arbeta upp någon vana av separationer eller vill kalla sig varm i kläderna på området. Den som går igenom en separation blir knappast tröstad av att andra vandrat samma väg. Skilsmässa och separation är en personlig tragedi där det man trodde var fast och hållbart föll isär. Känslolivet är sedan

Fel! Okänt namn på

inte heller särskilt logiskt. Avundsjuka, svartsjuka, separationsångest, sorg och desperation gör oss blinda. Samma slags känslor kan också få oss att handla både irrationellt och emot vårt eget sunda förnuft. Det är här barnen riskerar att hamna i kläm. Det behövs någon som vid en civilrättslig tvist om t.ex. vårdnad och underhåll opartiskt i förhållande till föräldrarna hävdar barnets rätt i detta tumult av de vuxnas känslor. Detta är viktigare än respektive förälders rätt till skilsmässoombud eftersom det egna ombudet blir ett verktyg för de sårade känslorna att verka igenom.

5.4 Att ställa krav är att bry sig!

Redan innan föräldrar bestämmer sig för att gå skilda vägar bör föräldrarna upplysas om sina skyldigheter gentemot barnet/barnen när de finns med i bilden. Barnperspektivet på de vuxnas konflikt och de möjliga konfliktlösningarna bör vara med i ett tidigt skede. Att medvetandegöra den frihetsinskränkning som en skilsmässa innebär för den förälder som vill ta sitt fulla ansvar är av stor vikt. En viktig aspekt blir det ekonomiska och praktiska ansvaret som föräldrarna delar och skall komma överens om gällande barnet. Underhållsstödet som Försäkringskassan garanterar är en miniminivå, inte taket. Det finns flera delar där barnets ombud bör ikläda sig rollen av kravställare för barnets räkning.

5.5 Socialnämndens möjlighet till andra lösningar än omhändertagande

Envar som märker att ett barn far illa av en lösning föräldrarna kommit överens om eller inte kan komma överens om, envar som ser att barnets rätt inte tas till vara gentemot den ene eller båda föräldrarna borde även i framtiden kunna anmäla detta samt vad anmälaren uppfattar missförhållandet bestå i, till socialnämnden. Därefter utreds huruvida en prövning i domstol av föräldrarnas inbördes avtal om umgänge är motiverat. Om umgänget för barnet synes skadligt bör detta kunna prövas i domstol på begäran även av socialnämnden, i stället för att socialnämnden som i dag enbart kan besluta om omhändertagande av barnet. Tingsrätten utser vid tvist om umgänge ett ombud för barnet att föra dess talan i rätten, på samma sätt som länsrätten i dag gör i mål om tvångsomhändertagande av barn.

5.6 Konfliktlösning utanför domstol

Det måste i högre utsträckning än i dag ligga i alla parterns intresse att lösa konflikter mellan föräldrar så långt möjligt utanför domstol. För att domstolsförhandling över huvud taget skall kunna aktualiseras bör andra vägar till konfliktlösning vara prövade. I dag hänvisas de flesta föräldrar tillbaka till kommunernas familjerätter för samarbetsamtal efter den första domstolsför-

handlingen. Detta är resursslöseri. Det finns all anledning att se över möjligheten att kräva samarbetsförsök för att tingsrätten skall kunna ta upp umgängestvister för bedömning. Särskilda hänsyn måste dock tas till icke fungerande familjer, s.k. dysfunktionella familjer. Målsättningen bör vara att fler tvister borde kunna lösas på andra arenor än tingsrätten som offentligt konfliktforum.

5.7 Vikten av barnets närrelationer

I dag är alltför många vuxna benägna att omyndigförklara sig själva och be domstolen avgöra hur umgänget med barnen skall se ut. Att föra talan är mycket kostsamt för respektive part, men också för samhället. Föräldrarna har dessutom i första hand att måna om barnets försörjning, och långa, flera och plågsamma domstolsförfaranden underminerar möjligheterna för föräldrarna att klara både den ekonomiska och känslomässiga försörjningen på ett tillfredsställande sätt. Detta är inte till barnets bästa. För barnets skull är det bättre om samtliga vuxna kring barnet tar stor hänsyn och respekterar vikten av den nära relationen med föräldern i första hand och andra närrelationer i andra hand. Familjebilderna ser dock väldigt olika ut och vid en separation måste ombudet för barnet se till barnets samtliga behov av närrelationer.

Om till barnet närstående och föräldrar inte kan komma överrens innebär det en svår konfliktsituation för barnet. Här skulle konflikthanteringsstöd och samtal med en utomstående vara av stor betydelse för möjligheten för föräldern att inse värdet av kontinuerliga närrelationer för barnet, men också för en vid sidan av föräldern viktig närrelation att ta hänsyn till förälderns bedömning och respektera denna även om det går denne emot. Barnets närrelationer måste präglas av stor generositet och ibland också överseende med att synen på vad som är bäst för barnet kan skifta väldigt från person till person.

5.8 Gemensam vårdnad och oenighet

Vid oenighet och samarbetssvårigheter mellan föräldrarna kan t.ex. den gemensamma vårdnaden i dag innebära att en åtgärd inte kan komma till stånd eftersom det inte finns någon rättslig möjlighet att lösa en meningsskiljaktighet mellan vårdnadshavarna. Det är dock nödvändigt att den förälder som barnet varaktigt bor hos ensam kan fatta beslut i frågor som rör den dagliga omsorgen.

5.9 Underhållsbidrag och barnbidrag vid växelvis boende

I föräldrabalken stadgas att en förälder skall fullgöra sin underhållsskyldighet genom att betala underhållsbidrag till barnet om föräldern i fråga inte varaktigt bor tillsammans med barnet (7 kap. 2 § första stycket). I propositionen

Fel! Okänt namn på

(1978/79:12) som låg bakom lagrummet i fråga anfördes att i de fall barnet vistades ungefär lika mycket hos föräldrarna kunde det "te sig naturligt att varje förälder fullgör sin underhållsskyldighet genom att svara för de direkta kostnaderna för barnet under vistelseperioden. I så fall blir frågan om underhållsbidrag till barnet inte aktuell" (s. 91). Lagutskottet hade i sitt betänkande inga invändningar mot den slutsatsen.

Av lagen om bidragsförskott, som 1996 ersattes med lagen om underhållsstöd, framgick att inte heller något bidragsförskott skulle lämnas vid växelvis boende. Från och med den 1 februari 1997 infördes underhållsstöd och rätt till utfyllnadsbidrag vid växelvis boende. Därefter ökade antalet kraftigt från de ca 1 000 som fanns då systemet trädde i kraft. Reglerna har ändrats fr.o.m. den 1 april i förfölj, så att nivån på stödet inte skall påverkas av hos vilken av föräldrarna barnet är folkbokfört.

Under de dryga 20 år som gått sedan bestämmelsen om att en förälder vid växelvis boende inte behöver betala underhållsbidrag till barnet oavsett inkomst har bestämmelsen mycket sällan ifrågasatts. Detta är förvånansvärt eftersom denna princip på intet sätt är självklar.

Om föräldrar som bor ihop har avsevärt olika inkomster är det förstås så, både enligt moral och lag, att de svarar för olika stor andel av barnets kostnader. Den förälder som tjänar mer svarar för en större andel av kostnaderna för barnet än den förälder som tjänar mindre. Med dagens ojämställda villkor mellan könen är det i ca 85 % av fallen så att det är mannen som har den högre inkomsten. Varför skall en någorlunda rättvis fördelning av det ekonomiska ansvaret under äktenskapet ersättas med en fördelning hälften-hälften vid skilsmässa och genomfört växelvis boende för barnet/barnen? Om föräldern med högre inkomst medan föräldrarna bor ihop svarar för – säg – 3/4 av barnets/barnens kostnader, varför skall detta ändras till att föräldern i fråga vid separation och växelvis boende för barnet/barnen enbart behöver svara för halva kostnaden? Och för föräldern med den lägre inkomsten, varför skall hennes/hans andel av det ekonomiska ansvaret fördubblas, från 1/4 till 1/2?

Dessa frågor bör utredas närmare. I det sammanhanget bör också prövas om barnbidragen vid växelvis boende bör delas mellan föräldrarna eller på annat sätt vägas in då föräldrarnas ekonomiska ansvar för barnet/barnen bestäms. Riksdagen bör uppdraga åt regeringen att låta utreda frågan om föräldrarnas ekonomiska ansvar vid växelvis boende.

5.10 Fastställande av och talerätt i mål om faderskap

Det är av stor vikt att ingen felaktigt förklaras vara far till ett barn. Att faderskapet blir riktigt fastställt måste givetvis anses ligga i såväl barnets som moderns och den utpekade faderns intresse. Utan att äventyra detta intresse bör dock även reglerna för fastställande av faderskap förenklas när föräldrar är ogifta.

Vad vidare gäller den situationen att faderskapet följer av faderskapspresumtionen kan vi konstatera att nuvarande lagstiftning i fråga om talerätt för en avliden mans maka och arvingar bygger på avvägningar mellan de olika

intressen som gör sig gällande. Några motsvarande avvägningar har inte skett när det gäller talerätt för mannens änka och arvingar vid ogiltigförklaring av faderskapsbekräftelse. Det är otillfredsställande att det inte finns några klara regler i fråga om talerätten i sådana fall. Vad härefter angår talerätten i fråga om faderskap som har fastställts genom dom måste rättsläget betraktas som oklart. Särskilt mot bakgrund av att det på senare år vuxit fram nya former av familjebildningar framstår nuvarande inskränkningar i talerätten som en brist.

Av ovanstående skäl finns behov av en förutsättningslös utredning där olika aspekter på problemen och de olika intressen som gör sig gällande blir noggrant genomlysta. Det får ankomma på regeringen att tillkalla en sådan utredning.

5.11 Översyn av adoptionslagstiftningen

Dagens adoptionsregler är skrivna för en annan tid och ett annat system än det i dag rådande. År 1989 presenterade Förmynderskapsutredningen sitt slutbetänkande med förslag till en revision av adoptionslagstiftningen. Sedan dess har mycket lite hänt. I utredningsbetänkandet Barn i homosexuella familjer (SOU 2001:10), har flera experter påtalat att adoptionslagstiftningen är i behov av en översyn. Experterna framhåller också att forskningen beträffande adopterade barns uppväxt och utveckling är eftersatt. I samband med att lagstiftningen reviderades under våren 2004, på det internationella området, skedde även några förändringar som mer likställde adoptivbarnet med det biologiska barnet på rättighetsområdet. Möjligheten att ingå äktenskap med adoptivbarn blev därmed förbjudet.

Detta var i sig en förstärkning av barnets rättigheter men hela adoptionslagstiftningen är i stort behov av en översyn, och det får ankomma på regeringen att ta erforderliga initiativ för detta. Inom ramen för en sådan översyn finns det enligt vår uppfattning anledning att t.ex. se över kravet på att presumtiva adoptivföräldrar skall vara minst 25 år, och den nuvarande möjligheten till adoptioner bör bli föremål för en utvärdering. Vi anser också att det bör tas in en bestämmelse i 4 kap. föräldrabalken som stadgar att en adoption endast får ske om den är förenlig med barnets bästa. Det får ankomma på regeringen att framlägga erforderliga lagförslag.

Stockholm den 4 oktober 2005

Mia Franzén (fp)

Jan Ertsborn (fp)

Ana Maria Narti (fp)

Ulf Nilsson (fp)

Martin Andreasson (fp)

Lars Tysklind (fp)